

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΟΔΩ ΦΑΒΕΣΣΑΙ ΑΡ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

[Από τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἕως 1ης Ἰουλίου]

Ἐν τῷ Ἐσωτ. ἀρ. 8. Ἐν τῷ Ἐξωτ. ἀρ. 8

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΙΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ εἰς τὰς προτάσεις ἀρχιερέων, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἀντίθεσις θεσμῶν καὶ πραγμάτων. Πολιτικὴ ἀθρογραφία τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Οἱ Συνοδικοὶ καὶ ἡ Μασσονία, ὑπὸ Π. — Οἱ ἐκλογικοὶ σύνδεσμοι, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἱερωνύμου Οἰκονόμου Μεγαλοσπηλαιώτου, περὶ τῶν σχέσεων ζωντῶν καὶ νεκρῶν. — Ἐκ τῶν τοῦ Μεγάλου Βασιλεῖος, κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν. — Οἱ διδασκόντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως».

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Βέβαιον εἶνε ὅτι μετὰ τὴν νῦν Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διεξήχθησαν συνεννοήσεις περὶ πληρώσεως χειρουργῶν ἀρχιεπισκοπικῶν καὶ ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐκρίθη διαφοροτρόπως, ὑπῆρξαν δὲ οἱ ἀποδοχιμασάντες κατ' ἀρχὴν πᾶσαν ἐν τῷ παρόντι χειροτονίαν νέων ἀρχιερέων οἱ μὲν, διότι φρονοῦσιν ὅτι δεόν νὰ προηγηθῇ νομοθετικὸν κανονισμὸν τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας σύμφωνα μὲ τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν τῶν νομῶν οἱ δὲ διότι νομίζουσιν ὅτι ὁ ἀλλήρος ἡμῶν δὲν ἔχει σήμερον ἀνάλογον ἀριθμὸν ἀνδρῶν μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ποιμαντικὰ ἐφόδια διὰ τὰς πληρωθήσασθαι ἀρχιερατικὰς θέσεις καὶ ἄλλοι, διότι κατέχονται ὑπὸ τοῦ φόβου ὅτι καὶ οἱ ὀλίγοι ὑπάρχοντες ἱκανοὶ κληρικοὶ θὰ παροραθῶσι καὶ θὰ παραγκωνισθῶσι, θέλουσι δὲ προτιμηθῇ οἱ ἀδόκιμοι καὶ οἱ ἀνεπαρκεῖς, διὰ ποικίλους λόγους κοσμικῆς ὁλῆς καὶ προσωπικῆς καὶ ἀρρατωλῆς φύσεως.

Προκειμένου περὶ ζητημάτων τόσο σοβαρῶν καὶ σπουδαίων διὰ τὰς τύχας καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ «Ἀναπλάσις» ὀφείλει νὰ ἐκφράσῃ θάρραλάν καὶ εὐκρίνην καὶ ἀπροσώπων τὴν γνώμην τῆς. Ὅτι ἐκ τῆς πληθώρας τῶν φιλοδοξούντων ἐπισκοπικὰ ἀξιώματα καὶ αὐτοκλήτων εἰς ὑποψηφιότητα ὀλίγοι εἶνε ἐκλεκτοί, δὲν ἐπιδέχεται αὐτοχρῶς καμμίαν ἀμφισβήτησιν συμβαίνει μάλιστα, ὅπου αἱ ἀξιώσεις ὑπάρχουν ἀπαιτητικώτεροι, τὰ προσόντα νὰ εἶνε πενιχρότερα. Ἐάν λοιπὸν ὀριστικῶς ἀπεφασίσθῃσιν νεῖαι ἀρχιερέων χειροτονίαι, ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ γείνῃν ὅσον

τὸ δυνατόν ὀλιγώτεροι, διότι ὅχι μόνον οὐδὲ ἐπιτρέπεται νὰ γείνη ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἀνικάνων, ἀλλ' οὐδὲ εἰς ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτρέπεται νὰ προταθῇ καν.

Ἐάν ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν θέλῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ ἐκφώνηθις ὑπὲρ ἀνορθώσεως τῆς Ἐκκλησίας λόγος τοῦ ἀνεπνεύσθῃ ἀληθῶς ὑπὸ πατρικοῦ πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέροντος, δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ ἀνώφελης ἡ παρουσιαζομένη εὐκαιρία προτάσεων ὑποψηφίων ἀρχιερέων. Καὶ ἐάν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος θέλῃ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ ὑπὸ τῶσων ἐχθρῶν ἀπειλουμένη καὶ ὑπονομευομένη Ἐκκλησία ἔχει τοὺς ἀγρυπνῶς φρουροῦντας αὐτήν, ἡ εὐκαιρία καὶ δι' αὐτήν παρέχεται λαμπρά. Προτιμήσεις τῶν ἐπιτηδείων, τῶν κολάκων, τῶν εὐνοουμένων, διὰ λόγους προσωπικοῦς, ὅχι μόνον ἐν θά προβιβάσῃ τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ θὰ καταστήσῃ αὐτὸν μάταιον τοῦλάχιστον διὰ μίαν ἀκόμη παντηκονταετηρίδα.

Ἐν καιρῷ πολέμου ἢ ἐν ταῖς ἀρχηγλαῖς τοποθέτησις ἀνδρῶν ἐνδεδειγμένης ἀνικανότητος καὶ βεβηλοῦ αἰσχύος ἰσοδυναμεῖ μὲν προδοσίαν. Καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία σήμερον, ἔχουσα νὰ ἀμυνθῇ πρὸς τοσούτους πολεμικοὺς, διατελεῖ εἰς ἄκρας κρίσιμον θέσιν. Ἡγέται διὰ τοῦτο αὐτῆς πρέπει νὰ προχειρίζωνται οἱ δυνατότεροι εἰς εὐσεβίαν, εἰς ζήλον, εἰς ἀγνότητα, εἰς λόγον, εἰς κόπον, εἰς τόλμην, εἰς αὐταπάρνησιν, εἰς ἐνθάρρυνσιν, πᾶσα δὲ ἄλλη ἐκλογὴ, ἐν πνεύματι ζήνῃ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐπφέρειν τοῦτο τὸ ἀμέτρητον ὄλιγον, ὅτι θὰ ἐνσπείρῃ ἀθεράπευτον ἀπογοήτευσιν διὰ τῆς ιδέας ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν οἱ φρουροῦντες τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἡ θὰ παραλύσῃ πᾶσαν εὐσεβὴ προσπάθειαν πρὸς ἀνορθώσιν τῆς, ἢ ἐν τῇ ἀπογνώσει καὶ τῇ ὑστάτῃ πρὸς σωτηρίαν προσπάθειᾳ θὰ καταστήσῃ ἀναπόφευκτα μέτρα ἀγῶνος τολμηρότερα καὶ ριζικώτερα.

Οἱ ἅγιοι Συνοδικοὶ δύνανται νὰ πιστεῦσιν ὅτι οὐδεὶς πλειότερον τῶν περὶ τὴν «Ἀναπλάσιν» τίθεται τὴν ἐκράχιν καὶ θέλει τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τὴν δόξαν. Ἀλλ' ὑπεράνω τῶν προσώπων κεῖται τὸ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καθήκον, ἢ δὲ ὁμολογία τῆς ἀληθείας ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει ἐπιβάλλεται ἡμῖν ὅτι αὕτης τῆς καλῶς ἐννοουμένης στοργῆς

και ευλαβείας πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀρχιερεῖς· οἵτινες δὲν δικαιούνται ἐπὶ οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀπογυμνώσωνται ἐαυτοὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ ποιμνικικοῦ ἐκείνου γοήτρου, ὅπερ τοῖς ἐπιβάλλεται ἀπαραιτήτως, καὶ ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν.

Ἡ νὰ προταθῶν οἱ ἱκανοὶ εἰς ἀρχιερωσύνην, καὶ μόνον τοιοῦτοι νὰ προταθῶν, ἢ νὰ παύσῃ πᾶσα ἐνέργεια νέων προτάσεων, ἰδού πῶς πρέπει νὰ θεωρήσῃ τὸ ζήτημα οἱ ἅγιοι Συνοδικοί. Καὶ τοῦτο δὲν ἀπέτελε ἀπλῶς δικαίωμα των, ἀλλ' εἶνε τὸ ἐπιτακτικώτατον τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

Μιχ. Ι. Γαλιανὸς

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΘΕΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ὁ Ἀμερικανὸς Βέκερ, διερμηνεύων τὸ πνεῦμα τῶν συμπολιτῶν του, ἔλεγε πρὸς τὸν κ. Σκαλτσούνην, ὅτι ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε παντοῦ καὶ πάντοτε τοιοῦτος, εἰς τὸν ναόν, εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ κράτος, εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φιλολογίαν. (Σκαλτσούνη περὶ Γενέσεως τοῦ ἀνθρώπου σελ. 490).

Τὸ νὰ μὴ λησμονῇ ὁ πολίτης, ὁ ἄρχων, ὁ ὑπάλληλος, τὴν χριστιανικὴν του ἰδιότητα, εἶνε ἠθικοπολιτικὸν δόγμα, τὸ ὁποῖον εὐλαβέστερον παρὰ ὁποῦνδήποτε ἀλλαγῇ ἐπρεπε νὰ τηρῇται ἐν Ἑλλάδι. Διὰ τὸν χριστιανὸν ἐν γένει νόμος βιοτικός, γενικός, καὶ ὑπέρτατος, πρέπει νὰ χρησιμεύῃ τὸ ῥῆμα τοῦ Παύλου, **ἀέν πάσι καὶ πάντα Χριστός**. Ὅστις ἀπηνήθη τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἔγεινε καθαρὸς, δίκαιος, ἐλευθερὸς, ἀνώτερος τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἀμαρτίας, δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε τοιοῦτος εἰς ὅλον τὸν βίον του, ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον. Καὶ ὅστις ἔχει ἀληθινὴν πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστόν, ῥεῖλει νὰ δεῖξῃ ὅτι πλεονεκτεῖ ἐν παντί, καὶ νὰ διαπιστώσῃ ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου, διαπλάττον τέλειους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τέλειους πολίτας, σφίζει καὶ ἀναδεικνύει ὅχι μόνον τὰ άτομα, ἀλλὰ καὶ τὰς κοινωνίας καὶ τὰ κράτη.

Ἡ ὑποχρέωσις δ' αὕτη, τοῦ νὰ εἶνε τις χριστιανὸς καὶ εἰς τὸν δημόσιον τοῦ βίον, ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς ὅχι μόνον ἐκ λόγων ἠθικοπολιτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν ἡμῶν θεσμῶν. Καὶ τὸ νῦν ἐν ἰσχῷ Σύνταγμα, καὶ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844, ἐψηφίσθησαν **«εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαίρετου Τριάδος»**. Ὡς ἐξῆς δὲ ἔχει ὁ βουλευτικὸς ὅρκος κατὰ τὸ θύον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος **«ὁμνῶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος νὰ φυλάξω πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὸν συνταγματικὸν Βασιλέα, ὑπακούω εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ εἰς τοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ νὰ ἐκπληρώσω εὐσυνειδήτως τὰ καθήκοντά μου»**. Κατὰ ταῦτα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θεωρεῖται ὡς ἡ ὑπερτέρα ἀρχὴ καὶ ἡ θεμελιώδης βάσις τῆς ἐλληνικῆς πο-

λιτείας, ἥτις εἶνε συγχρόνως καὶ πολιτεία χριστιανική, σύνδεσμος δὲ ἀρρηκτος ὑπάρχει μεταξὺ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου.

Κατὰ τὴν Κυριακὴν προσευχὴν πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα ὅπως πραγματοποιώμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ἐν οὐρανοῖς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἐλληνικὸν λοιπὸν Σύνταγμα, ψηφισθὲν ἐν ὀνόματι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος, ἀνεγνώρισεν μὲν ἄφ' ἐνός τὴν πολιτικὴν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς τῶν ἀρχῶν, ἐφ' ὧν ἐδράζονται αἱ εὐνομούμεναι πολιτεῖαι, ἐπέβαλε δὲ εἰς πολίτας καὶ πολιτευομένους τὸ καθήκον νὰ προάγῃ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, καὶ διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἀδελφότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πολιτικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου νὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἐπίγειον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἀτυχῶς ὁ χαρακτήρ αὗτος καὶ ἡ ἀποστολὴ αὕτη τῆς ἐλληνικῆς πολιτείας ἐλησμονήθησαν, πολῖται δὲ καὶ ἄρχοντες τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντά μας διεχειρίσθημεν ὥστε εἴμεθα ὅχι χριστιανοί, ἀλλ' ἄθεοι. Τῶν Ἀμερικανῶν τὸ δόγμα, ὅτι ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτος καὶ εἰς τὸ Κράτος, οὐδὲ ὡς ἰδέα ἐπέφοιτῃ εἰς τὰς ἐλληνικὰς κεφαλὰς, οὐδὲ ὡς πῶτος ὑπεθέριμεν τὰ ἐλληνικὰ στήθη. Πολιτικὴ ἀμαρτωλὴ καὶ ἀσυνείδητος, ὑπερβάλλουσα καὶ αὐτὸν τὸν Ἰησοῦτισμὸν κατὰ τὴν ἀνασχυντίαν καὶ τὴν πῶρσιν, ἐπέδιώξε σκοποὺς φαύλους διὰ μέσων φαύλων καὶ τὸ μὲν Κράτος ἐληλάτῃ ὡς δὲν θὰ ἐληλάτουν βάρβαροι ἐχθρικοὶ στρατόπεδον, Ἑλλήνες δὲ ἐπολέμησαν ἐν εἰρήνῃ Ἑλλήνας μετὰ πάθους, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκούραζε καὶ θηρία. Τὸ πνεῦμα τὸ δεσπόσαν τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς μας ἐδανείσθημεν ἀπὸ τῶν αἰσχροτέρων εἰδωλοκρατικῶν χρόνων, ἡ πολιτικὴ δὲ αὕτη, ἐπηρεάζουσα ἱκανῶς διὰ τῶν θεσμῶν καὶ ἀμέτρως διὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἐκκλησίαν ἡμῶν, ἐχλάρωσε καὶ παρέλυσεν ἐν αὐτῇ τὴν δύναμιν τοῦ ζῆν καὶ ζωοποιεῖν. Καὶ εἰς τοῦτο μετὰ τῶν ἐπιδεικνυόντων τὴν ἀσέβειάν των καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἀδιαφορίαν των συνέπραξαν καὶ ἄνδρες πιστεύοντες ὅτι εἶνε θρησκοί, ἀλλὰ μὴ ἐννοούντες ὅτι ἡ θρησκεία ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις καὶ εἰς τὸν πολίτην, καὶ ὅτι ὁ συντρέχων ἀβασανίστως καὶ ἀλογίστως εἰς τὴν κατασχευήν καὶ τὸν θάνατον ἐνός Κράτους εἶνε ἐγκληματίας πολὺ χειρότερος ἐκείνου, ὅστις διαπράττει ἀτίμως καὶ φόνον ἐν κεντρῷ ἐνός ἀτόμου. Καὶ οὕτω πολιτικὴ ἐπίσκοπος, ἀσέβης, μὴ γνωρίζουσα δικαιοσύνην, μέτρον καὶ ἐντροπήν, καὶ παραμελήσασα καὶ ἐπιβουλεύσασα τὴν ἐκκλησίαν, ἀνεχθεῖσα δὲ καὶ προστατεύσασα ἐπίσκοπος ἐπίσης καὶ ἀθέως, οἵτινες ἐνέχουσιν τὸ δηλητήριον τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀπιστίας εἰς μέγα μέρος τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας, πολιτικῆς τοιαύτης, ἀποτελοῦσα ἄρνησιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἔσυρε τυφλὸν ὅπισθ' αὐτῆς τὸν ἐλληνικὸν λαόν, καὶ ὑπεστηρίχθη φανατικῶς πολλὰ καὶ ὑπὸ πολιτῶν, ὧν ἡ πίστις, ἀνωτέρα πάντως πάσης ἀμφισβήτησεως, βεβαίως ὅμως δὲν ἦτο πίστις κατ' ἐπίγνωσιν.

Τὰ ἐντεῦθεν ἀποτελέσματα, καὶ ἀπὸ θρησκευτικῆς ἔτι

ἀποκλειστικῶς ἀπόψεως, ὑπῆρξαν θλιβερά καὶ οὐλοῦντα. Ἄθεοι εἰς τὸ κράτος, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μείνωμεν ἠρησσοὶ οὐδὲ εἰς τὸν ναόν. Ἀγρία καὶ σφοδρὰ πολιτικὰ πάθη κατέστησαν δυσκολὴν διὰ τὰς ψυχὰς μας τὴν θρησκευτικὴν ἀναγέννησιν, χρίζουσαν μετανοίας, αὐταπαρνήσεως, ἐπεικειάς, ταπεινοφροσύνης, ἀγάπης καὶ συνδιαλλαγῆς, ἡ δὲ διὰ τοῦ Κράτους ἐξασθένειαι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ δι' αὐτοῦ διαφθορὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, μᾶς κατέστησεν ἀδιαφόρους ἢ χαλαροὺς περὶ τὴν πίστιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀτομικὸν μας βίον, καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ οἰκογενειακὸν μας ἱερὸν. Τὸ δὲ δεινότερον, ὥς χθὲς ἔτι, καὶ αὐτοὶ οἱ ταλανίζοντες τὴν ἀθλιότητα τῆς θρησκευτικῆς μας καταστάσεως ἐξηκολούθουν παρέχοντες τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν πολιτικὴν, ἥτις προεκάλεσε τὴν κατὰστασιν ταύτην, κατ' ἀξιοθρήνητον δὲ ἀνακολούθιαν, καταδικάζοντες τὸ ἐγκλημα, ὑπεστηρίζον ἐν τούτοις τοὺς αὐτοὺς.

Εὐτυχῶς σήμερον αὐγάζει φῶς, καὶ νέα μεταβατικὴ περίοδος ἀρχίζει ν' ἀνατέλλῃ εἰς τὸν πολιτικὸν μας βίον. Ἡ ἀθεΐα τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ Κράτους μας, ἡ ἐναντία πρὸς τοὺς θεσμούς μας καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ ἔθνους μας, προσκρούει ἤδη εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, ἱκανὸν δὲ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θέλει νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς πολιτικῆς ταύτης καὶ μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ χαιρετίσῃ πολιτικὴν μὴ ἀπομακρυνομένην τῶν ὁρῶν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, ἐννοοῦσαν ποίας ὑποχρεώσεις ἐπιβάλλει Σύνταγμα ψηφισθὲν **«εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος»**, καὶ καθιστῶσαν τὴν θρησκείαν ἐνεργὸν σύμμαχον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἡμετέρου Κράτους.

Ἡ ἀρχομένη λαϊκὴ αὕτη ἀνάβλεψις καὶ μεταστροφή ἔχει ἀνάγκην φωτισμοῦ, ἐνισχύσεως, προστασίας, ἐπεκτάσεως καὶ καθοδηγίας, διὰ νὰ γείνῃ δύναμις ἐνεργὸς καὶ ἀποτελεσματικὴ καὶ ἀναγκάσῃ τὴν ἐλληνικὴν πολιτείαν νὰ καταστῇ χριστιανικὴ εἰς τὰ πράγματα, ὅπως εἶνε τοιαύτη εἰς τοὺς θεσμούς. Καὶ ἡ **«Ἀνάπλασις»** θέλει ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν στηλῶν τῆς τῆς μέγας, τὸ ἱερὸν, τὸ σωτήριο τοῦτο ἔργον.

Ἡ τοιαύτη ἀρθρογραφία τῆς δὲν θὰ τὴν ἐκτρέψῃ, ἐννοεῖται, ἀπὸ τὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα χαράσσει εἰς αὐτὴν τὸ Καταστατικὸν καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου, εἰς τὸν ὁποῖον διακονεῖ. Ἡ **«Ἀνάπλασις»** δὲν θὰ μετατραπῇ εἰς φύλλον πολιτικόν. Εἶνε καὶ μένει φύλλον χριστιανικόν. Ἀλλ' ἀέν ὀνόματι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος, ἥτις σκέπει τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, καὶ εἰς τὴν ὅποιαν ὀρίζονται οἱ βουλευταὶ ἡμῶν, θὰ ἀπαιτήσῃ ἡ **«Ἀνάπλασις»** ὅπως ἡ ἐλληνικὴ πολιτεία συναρμολογῇ πρὸς τὰς μεγαλουργοὺς καὶ λαοσωτήριους ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως· θὰ ἀπαιτήσῃ δὲ τοῦτο ὅχι μόνον ὑπὲρ τοῦ Κράτους ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Διότι, ἐάν κατὰ τὸν Ἀμερικανὸν Βέκερ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε τοιοῦτος καὶ εἰς τὸ κράτος καὶ εἰς τὸν ναόν, ἡ ἀλληλεγγύη αὕτη δὲν ἀθετεῖται ἀτιμωρητῇ, καὶ ὅταν εἰς ἓνα αὐτοκυβερνώμενον λαόν ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἀμαρτία κατακαλύψῃ τὸ Κράτος, ὁ μολυσμὸς ἐξεί-

έρχεται καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κάμνει δύσκολον, ἂν δὲν ματαιωθῇ ἐντελῶς, τὸ ἔργον τοῦ ἁγιοῦ καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν ψυχῶν.

Μιχ. Ι. Γαλιανὸς

ΟΙ ΣΥΝΟΔΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΜΑΣΣΟΝΙΑ

Ἐπρεπε σύμπασα ἡ πρωτεύουσα νὰ ἤκουε τὸν πλήρη φῶτος καὶ σθένους λόγον, ὃν ἀπήγγειλεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ὁ Συνοδικὸς Σύνοδος Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀρτῆς κ. Γεννάδιος τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐναντίον τῆς ἐξωθεν ὑπαισθητοῦς φοβερᾶς ἐπιδημικῆς νόσου τῆς Μασσο-νίας, τῆς καθεκάστην λιθανίζομένης ὡς προέδου τοῦ 19 αἰῶνος! τῆς καταβιβρωσκούσης ὅμως ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μυστηριωδῶς καὶ ὑπόλως τὰ ἠθικὰ σπλάγχνα τοῦ δυστυχεστάτου τοῦτο ἔθνους ἀπὸ τοῦ ὁποίου λησται ἀφῆρσαν τὴν εἰς Χριστόν πίστιν καὶ πᾶν ἠθικὸν ἔρεισμα ἐφ' ὃν βασιζέται ἡ ζωὴ καὶ πᾶσα ἀνάπτυξις καὶ καλῶς νοουμένη πρόοδος τῶν ἀτόμων, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἔθνων.

Ἐπρεπεν ὁλόκληρον τὸ καταθλιβόμενον Ἑλληνικὸν ἔθνος νὰ ἐνωτίζετο τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀρτῆς προχθὲς, διότι τοιαῦται εὐγενεῖς καὶ τοσοῦτον σθεναραὶ καὶ εἰλικρινεῖς φωναὶ κατὰ τῶν πρωταιτίων τῆς κακο-δαιμονίας τοῦ ἔθνους εἶνε λίαν ἐνθαρρυντικαὶ καὶ ἀνακουφίζουσι τὴν ἔθνικὴν συνείδησιν.

Ἐπρεπε νὰ ἀκουσθῇ ἡ παρήγορος φωνὴ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας πλησσοῦσα κατὰ κεφαλὴς τὸν ἰσθμόν ὅριον τοῦ Μασσονισμοῦ, ὅστις ἐμφυτεύων εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ σκοτεινοῦ ἄνθρωπου τοῦ κατασχευόντος τὸν ἡμέτερον αἰῶνα διαβολικοῦ ὄντος μυστικισμοῦ του, συλλαμβάνει ἐξερχόμενος μετὰ περισσῆς πονηρίας τὰ θύματά του, ἀφαιρῶν πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ δηγῆσας ἀποτόργως διὰ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ ἐπιστήμῃ γνωστῶν ὀργάνων αὐτοῦ τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν χρεωκοπίαν καὶ τέλος εἰς αὐτὰ τὰ δεσμὰ τῆς ξενικῆς ὑποδουλώσεως διὰ μέσου τῆς ἀπιστίας, τῆς ἐξαχρείωσας καὶ τῆς ἰδιοτελείας.

Δὲν γνωρίζομεν πῶς οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διοίκησιν τοῦ ἔθνους προσβλέπουσιν ἀπαθῶς, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἰπωμεν, πρὸς τὸν δηλητηριάσαντα τὸ σῶμα καὶ παραλύσαντα τὰ νεῦρα τοῦ Κράτους φοβερὸν ἐχθρόν, τὸν κατ' ἐμφημίαν ἐλευθεροτεκτονισμὸν ἢ Μασσονισμὸν καλούμενον. Εἶνε ἠθικόν, εἶνε λογικόν τὸν ἐλλοχεύοντα ἐχθρόν αὐτὸ τὸ ἐπίσημον ἔθνος νὰ θωπεύῃ καὶ νὰ θερμαίνῃ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ, ὡς ὁ μωρὸς γεωργὸς τὸν ὄφιν, ὅστις τῷ ἐπήνεγκε τὸν θάνατον; Πῶθεν μὲν τοσοῦτον μωρὰ, τοσοῦτον ἐθνωλιτεῖρα ἀποτύφλωσις;

Μήπως τὸ ἔθνος ἀγνοεῖ ἢ αὐτοὶ οἱ Μασσὸνοι δὲν ὁμολογοῦσιν ὅτι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Μασσονικὴν Στοάν πολιτευόμενοι ὑπεβλάψαν τὴν εἰς τὸ θεῖον ἀπιστίαν, κατεδίωξαν τὴν θρησκείαν καὶ διέφθειραν τὴν Ἐκκλησίαν ἰσχυρισθέντες σατα-

νικῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἄλλον προορισμὸν εἰμὴ νὰ λιθανίζῃ πεθαμμένους; Μήπως οἱ αὐτοὶ δὲν διεκέρχον ἄλλοτε, τοῦθ' ὅπερ διατείνονται καὶ οἱ συνάδελφοί των σημερινοὶ Μασσόνι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ καταρρεύσῃ μίαν ἡμέραν ὡς ἔργον ἀνθρώπων; ἢ Μήπως προχθὲς δὲν ὕδρισαν καὶ καταπηλικῶς ἠπειλήσαν τὸν Ἑλληνικὸν Κλήρον γράφοντες ὅτι, ἂν οἱ φανατικοὶ καλόγηροί τολμήσουν νὰ πειράξουν τοὺς κύκλους των, ταχέως θὰ μεταβάλουν αὐτοὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἐρείπια; ἢ διδάσκοντες, ἐκ τοῦ περισσεύματος βεβαίως τῆς καρδίας των, «τὸν ὕλισμόν, τὸν Δαρβινισμόν, τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀπιστίαν καὶ ἀσέβειαν» (ᾠδὴ «Καιροῦ» τῆς 21 Δεκεμβρ. 1898). Ὡσὼν νὰ μὴ διδάσκωσιν ἀπὸ ἐτῶν αὐτοὶ οὗτοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὸν ὕλισμόν εἰς τὴν δυστυχῇ Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ δι' ἐφημερίδων, καὶ διὰ φασύλων μυθιστοριῶν καὶ παντοίων συγγραμμάτων καὶ ἀπὸ αὐτῶν τῶν καθηγητικῶν ἐδρῶν ἐναντίον τοῦ Συντάγματος καὶ πάσης στοιχειώδους ἠθικῆς καὶ λογικῆς.

Δὲν εἶνε τάχα γνωστὸν εἰς τὸ ἔθνος ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι ὀλίγοι, ἀλλὰ παμπόνηροι Μασσόνι, ὅπως κυριερχώσιν κατὰ τοῦ ἔθνους καὶ ἀνελέγκτως ὀργιάζωσιν, ἐπεδίωξαν συστηματικῶς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς προαγωγῆς καὶ εἰσαγωγῆς ἀμαθῶν καὶ ἀναξίων λειτουργῶν καὶ διὰ τῆς ἀτιμωρησίας τῶν παρεκτροπῶν ἐξ αὐτῶν, ὅπως τελείως καταπέσῃ τὸ γόητρον αὐτῆς, βοηθοῦντος αὐτοῖς καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν διατυμπανισμοῦ παρεκτροπῶν μυθῶν εἴτε καὶ πραγματικῶν τοῦ κλήρου, καὶ δημιουργοῦμένων οὕτω λόγων κατηγορίας κατὰ τῶν κληρικῶν, τοὺς ὁποίους πονήρως ταυτίζουσι μὲ τὴν οὐσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ποθομένην καὶ ἐπιδιωκόμενὴν ἐξόντωσιν αὐτῆς;

Τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰρημένων μοι ἐπιβεβαίωσεν αὕτη ἡ σύγχρονος Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, μελετωμένη, καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Μασσονισμὸς δι' ὃν ἐδημοσίευσεν περὶ τῶν δοξασιῶν του, αἵτινες κατὰ πάντα ἐν τοῖς ἀπ' ὀρθόδοξων μέλεσι τοῦ Μασσονισμοῦ ὑποκατέστησαν τὰς Χριστιανικὰς ἀρχάς, θεωρηθέντος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀδυνάτου νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐνότητά τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ ἀνώτερος τοῦ Χριστιανισμοῦ Μασσονισμὸς ἢ «Αὐτός, λέγει τὸ Μασσονικὸν κέντρον, θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ οὐχὶ ἀξέστοι κληρικοί...» (Ὁρὰ «Ἐμπρὸς» τῆς 14 Δεκεμβρ. 1898).

Βλέπετε Ἑλληνες ὀρθόδοξοι, ψυχροὶ τε καὶ χλιαροὶ, πῶς ἐκμεταλλεύονται τὰ ἔργα τῶν χειρῶν των οἱ Μασσόνι, τὴν διαφθορὰν δηλονότι τῆς ἐκκλησίας, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ νεκρὸς καὶ γυμνὸς Ἀρχιτέκτων αὐτῶν εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἐν Τριᾷδι γνωριζομένου Θεοῦ τοῦ Εὐαγγελίου;

Βλέπουσιν ὁπόσων καταστροφῶν καὶ ὅλων εὐθυνῶν ἐνοχοὶ τυγχάνουσιν οἱ ὅπως δῆποτε, εἴτε κατὰ τὸν νοῦν εἴτε κατὰ τὴν καρδίαν ἄξιοι κληρικοί, ὅτινες ὁμοῦ μὲ τοὺς Μασσόνους διὰ τῆς ἀδιαφορίας καὶ τοῦ ὕπνου των στήνουσιν αὐτοὶ τὸ ὑψηλότερον τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸν Μασσονισμόν ἢ τὸ βδέλυγμα αὐτὸ τῆς ἐρημώσεως τὸ ἐστὶ ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ἐν μέσῳ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔστω καὶ ὑπὸ ὀλίγων προσκυνούμενον;

Ἐρωτῶμεν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡμῶν ἄρχοντας· ποίαν σκοπιμότητα ἔχει τὸ ἱερατικὸν αὐτῶν ἐμβλημα, ἀφοῦ ὁ Μασσονισμὸς ἀνέλαθεν, αὐτῶν κοιμωμένων, νὰ ἐκπληρώσῃ αὐτὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς ἐκκλησίας; Ὁ λαὸς ζητεῖ νὰ μάθῃ ἂν παρητήθησαν οἱ ποιμένες του τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν καθήκοντων ὑπὲρ τοῦ Μασσονισμοῦ, ὅστις ἀφοῦ δὲν ἔλαθεν, οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσημον δήλωσιν, ὅτι αὐτὸς καὶ ὅχι ἡ Ἐκκλησία θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου, ὡς προηγουμένως εἶδομεν, ἔκαμε καὶ δευτέραν τοιαύτην διὰ τοῦ μεγάλου ῥήτορός του κ. Στούπη, τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ (Ὁρὰ ἐφημ. «Ἐμπρὸς» τῆς 20 Δεκεμβρ. 1898).

Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν ἐπιτακτικῇ ἐκαστος Ἑλλήν Ἱεράρχης ὀρθόδοξος νὰ καθαρίσῃ τὴν θέσιν του, δηλῶν δημοσίᾳ εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τὸ ποίμνιόν του ἂν ἴσταται εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἢ ἂν ἐξέπεσεν, ὅποτε ἀφεύκτως πρέπει νὰ ἀντικαταστήθῃ δι' ἄλλου ἱεραμένου ἐν τῇ πίστει καὶ δυναμείῳ νὰ ἀπωθήσῃ τοὺς λιμώδεις λύκους τοὺς οὐχὶ πλέον ἐπὶ θύραις τῆς Ἐκκλησίας ἱσταμένους καὶ ζητοῦντας νὰ κατασπαράξωσι τὰ λογικὰ πρόβατα, ἀλλ' εἰσπρήσαντας λυσσῶδως ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατασπαράττοντας αὐτὰ καὶ πλείστα θύματα ἀριθμοῦντας. Ὡμεν λοιπὸν ἢ θερμοὶ ἢ ψυχροὶ ἀλλὰ τότε ἐκτὸς τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, διότι τοὺς χλιαροὺς τοὺς ἐμεῖς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. (1)

Ἄλλ' ἡ Πολιτεία τί πράττει; ἢ μήπως δὲν κινδυνεύομεν καὶ κοινωνικῶς ὑπὸ τῶν Μασσόνων; Μήπως τὸ ἔθνος δὲν γνωρίζει τὴν πλήρην κακουργημάτων ἱστορίαν τοῦ Μασσονισμοῦ; Μήπως ὁ φοβερός αὐτὸς ἐχθρὸς τῆς κοινωνίας, τὸ στίγμα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, δὲν προδίδει μόνος του τὴν ἐνοχὴν του κρυπτόμενος καὶ τρέμων ὡς ὁ μέλλων νὰ κατακοιμηθῇ κατὰδικος; Μήπως αὕτη ἡ σκοτεινοτάτη τρώγλη του δὲν εἶνε δηλωτικὴ τῆς μελαγχολίας οὐσίας τῶν ἀρχῶν του καὶ τοῦ αἰωνίου σκότους, ὅπερ μέλλει νὰ τὸν κατακαλύψῃ;

Μήπως οἱ ἀρμόδιοι δὲν γνωρίζουσιν ὅτι οἱ Μασσόνι ἀμύνουσι τὸν μασσονικὸν τῆς ἀμοιβαίας ὑποστροφῆς ὄρκον καὶ ἐπιβάλλεται εἰς αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὅρκου των τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα νὰ θυσιάζωσιν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των καὶ κατὰ τῶν βεβήλων ὡς μᾶς ἀποκαλοῦσιν; Νὰ ἀφαιρῶσι δηλονότι τὸ δίκαιον ὑπὲρ Μασσόνων, ὡς πλείστα περὶ τούτου σκανδαλώδη κοινολογοῦνται; Μήπως καὶ ὡς διάφοροι ὑπάλληλοι καὶ ὡς προϊστάμενοι ἐν πάσῃ ἀρχῇ εἴτε ὡς στρατιωτικοὶ κλπ. δὲν κακουργοῦσι θεωροῦντες τὸν Μασσονικὸν ὄρκον ἀνώτερον παντὸς ἄλλου ὅρκου;

Κατὰ ταῦτα ἐρωτῶμεν τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς· ἔχουσιν ἐν τῇ καθόλου δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ θέσιν οἱ Μασσόνι; Ἐχει ἀσφάλειαν ἢ Πατρίς εἰς ἀπέναντι στρατιωτῶν τῆς Μασσόνων εὐρεθῶσιν ἀδελφοὶ των Μασσόνι, ἀλλ' ἐχθροὶ αὐτῆς, ὅτι θὰ προτιμῆσιν μᾶλλον τὸν πρὸς αὐτὴν ὄρκον ἢ τὸν πρὸς τοὺς ἀδελφούς των Μασσόνους; Ἄς βεβαιωθῇ μὲ τὸν ἐπισήμοτερον τρόπον ὅτι οἱ Μασσόνι δὲν ἔχουν Πατρίδα, εἶνε κοσμοπολίται! λέγουσιν (ᾠδὴ «Σκρίπ» τῆς 16 Δεκεμβρ. 1898). Ἄλλ' ἡ ζωὴ, ἡ τιμὴ, ἡ ἐλευθερία, καὶ ἡ προαγωγὴ τῶν μὴ

(1) Ἀποκάλ. γ' 15.

Μασσόνων ἀπὸ Μασσόνους ὑπαλλήλους ἐξαρτωμένη ἔχει καμμίαν ἀσφάλειαν ἢ ὑπόστασιν; Οὐδαμίαν.

— Ἀλλὰ μήπως πολιτικῶς εἶνε ἠσφαλισμένον τὸ ἔθνος ἀπὸ τῶν Μασσόνων; Ἄς ἐρωτηθῇ περὶ τούτου ὁ δημοσίως λειτουργῶν κ. Στούπη, ὅστις εὐηρεσθήναι νὰ διακηρύξῃ ἐνώπιον τῶν μισθοδοτούμενων αὐτὸν εὐκλεῶν Ἑλλήνων ὅτι ὁ Μασσονισμὸς διενήργησε πάσας τὰς πτώσεις καὶ μεταβολὰς τῶν καθεστώτων ὅσαι διενεργήθησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀρχιτεχνίτου Χιρὸν μέχρι τῶν ἐνδόξων ἡμερῶν μας! ἐπομένως ἐν γούνασι τοῦ κ. Στούπη καὶ τῶν μὴ βεβήλων ἀδελφῶν του καίτοι ἡ διατήρησις ἢ ἡ ἀνατροπὴ καὶ τοῦ ἡμετέρου πολιτεύματος! Ἀγνοεῖ λοιπὸν τὸ ἔθνος ὅτι οἱ Μασσόνι εἶνε κράτος ἐν κράτει; ὅτι μεθ' ὅλους τοὺς ψευδεῖς ἰσχυρισμούς των, ὅτι δὲν ἐπιδιώκουν πολιτικούς σκοπούς, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐδημοσίευσαν ἐξ ἀποτυφλώσεως ὅτι «τὰ μέλη τοῦ τεκτονισμοῦ, ὑψίστας κατέχοντα ἐν ταῖς πολιτείαις καὶ κοινωνίαις θέσεις διέπουναι τὰ κοινὰ, τοιοῦτοτρόπως δὲ αἱ ἀρχαὶ τοῦ τεκτονισμοῦ ἐπιδρῶσι καὶ εἰς τὰς διοικήσεις τῶν χωρῶν ὅπου οὗτος εἶνε διαδεδομένος»; Ἐπιπροσέτευσεν δὲ ὅτι «οἱ ἐν τῇ Γαλλικῇ βουλῇ ψηφίζοντες νόμοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προπαρασκευάζονται καὶ ἐγκρίνονται προηγουμένως παρὰ τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς, ἥτοι τοῦ ἀνωτάτου Τεκτονικοῦ συμβουλίου». (ᾠδ. Μασσονικὴ ἐκδοκὴ ἐν ἐφημ. «Σκρίπ» τῆς 15 Δεκεμβρίου 1898). Κατὰ ταῦτα καὶ παρ' ἡμῶν οἱ Μασσόνι δυνατὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν νὰ διευθύνωσιν.

Ἐρωτῶμεν τοὺς διέποντας τὰ κοινὰ νὰ μᾶς εἰπῶσι πού εὐρισκόμεθα ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Μασσόνους; ἐπιδρῶσιν αὐτοὶ ἐπὶ τῶν κοινῶν ἢ καθολοκληρίαν κυριαρχοῦσιν ἐπὶ τῆς Πολιτείας καὶ διὰ τοῦτο εὐρισκόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν φυτοζωίαν, εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχάτον ἠθικὸν μαρasmus;

Τίς τέλος θὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ἔθνος ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων ἐπιβούλων του; Ἰδοὺ ἡ Πολιτεία θωπεύει τὸν ὄφιν τῆς Μασσονίας, ἥτις θρασυνομένη ὑβρίζει τὸ ἔθνος ὡς ὀπισθοδρομικόν, διότι δὲν βλέπει τὸ μασσονικὸν φῶς! ὡς φανατικόν, διότι δὲν πιστεύει τὸν Ἀρχιτέκτονα τῆς! τὸν ὁποῖον μὲ κλοπιμαῖον ἐνδυμα τῶν εὐφώνων ὀνομάτων τῶν ἀγαθοεργῶν τοῦ Χριστοῦ ἐνέδυσε πρὸς κατακάλυψιν τῆς φυσιολατρίας, ἣν ἐπιδιώκει διὰ τῆς ἄρσεως παντὸς ἠθικοῦ δεσμοῦ.

Ἡ Μασσονία δὲν εἶνε ἀπλὴ αἵρεσις θρησκευτικὴ, ἀλλ' ἀρδην ἀνατροπὴ τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν καθεστώτος· διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία καὶ μόνῃ ἡ Ἐκκλησία, ἥτις ἀπὸ τοσούτους κινδύνους ἔσωσε τὴν πίστιν καὶ τὸ γένος, αὕτη θέλει μᾶς ἀπαλλάξῃ καὶ ἤδη ἀπὸ τῆς Μασσονίας, ἡ ὅποια παρὰ τῶν ὕψους τὸν νοῦν ἐχόντων καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐνταῦθα θεωρεῖται πανόληθρος θρησκευτικὴ καὶ κοινωνικὴ, καὶ ἀπαιτεῖ ταχέως καὶ γενναίαν ἐγχείρισιν, ὅπως σωθῇ τὸ ὕγιες σῶμα.

Τὸ κακὸν τῆς ἐπαράτου νόσου δὲν ἐπιδέχεται πλέον ἐμπλαστρα. Τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ νοσηθῇ καλῶς καὶ νὰ ἐπιτελεσθῇ ταχέως.

Ἡ Μασσονία ἀνγνωρίζει ὡς φυσικὸν ἐχθρὸν τοῦ σκότους αὐτῆς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διὰ τοῦτο, καίτοι μαίνε-

ται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὐχ ἤττον ὁμοῦς διὰ τὸν φόβον τοῦ συντριμμοῦ τῆς δηλητηριώδους κεφαλῆς τῆς δὲν θέλει νὰ ἀποσπασθῇ τοῦ κόλπου τῆς Ἐκκλησίας ὅπως χύσῃ τὸν ἴον αὐτῆς εἰς τὰ μυαλάτα τῆς καρδίας αὐτῆς καὶ τελείως τὴν δηλητηριάσῃ. Ἐνεκα τούτου βλέπομεν καθ' ἐκδοτὴν τὰς διαβεβαιώσεις τῶν Μασσόνων, ὅτινες ἀφοῦ τὰ πάντα ἠρνήθησαν γινόμενοι Μασσόνι, ἐπιμένουν καὶ καλὰ ὅτι εἶνε καὶ καλοὶ Χριστιανοί! ἄλλοι ἐκ κακοβουλίας καὶ ἕτεροι ἐκ πλάνης.

Ἡ Ἐκκλησία ὁμοῦς, παρὰ τὰς κραυγὰς τῶν ἀνιάτως πασχόντων, πρὸς διάσωσιν τοῦ ὕγιους σώματος τῆς Κοινωνίας ὀφείλει τάχιστα νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀποκοπὴν τῶν ὀλίγων σεσηπότεων μελῶν αὐτῆς, τοῦθ' ὅπερ κάλλιστα διαγνώσαντες ὤψασαν σθεναρῶς τὴν φωνὴν αὐτῶν οἱ δύο Σεβ. Ἀρχιεπίσκοποι Ἀρτῆς καὶ Πατρῶν, τοὺς ὁποίους πάντες ἐπιδοκιμάζουσι καὶ εὐχόμενοι ἴνα καὶ οἱ λοιποὶ Ἱεράρχαι μιμηθῶσιν.

II.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Λέγουσιν ὅτι περιώνυμον ἦτο τὸ διασάκιον ἐνδὸς ἐβραίου ζητιάνου τῆς Βλαχίας. Διανοιγόμενον παντοῦ ὅπου προσεφέροντό οὐλοῦντες ἀπομεινάρια, ἐδέχετο εὐγνωμονίας κρέατα, ὀψάρια, μελιτζάναις, πατάτας, φασόλια, ρεβύθια, βέγκαις, σαρκί-λαις, χαψιά, χαλβάδες, ταραμάδες, καὶ εἴτι ἄλλο ἀποσάγιον. Διὰ πάντα δὲ ταῦτα ὑπέρχε θέσις ὅχι μόνον εἰς τὸ διασάκιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἐβραίου.

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ μὲν ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην, ὅταν εἶδα εἰς τὰς ἐφημερίδας πῶς καὶ πάλιν καταρτίζονται οἱ συνδυασμοὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας μας, διὰ τὰς ἐπικειμένους βουλευτικὰς ἐκλογάς.

Ἀφίνω ὅτι κατ' ἀρχὴν εἰς ἐκλογικὸς συνδυασμὸς ἀποτελεῖ μίαν σύστασιν προσώπων αὐθάδη καὶ ἀνθρῶπων, τείνουσαν εἰς τὸ νὰ μηδενίσῃ τὰ πρόσωπα τῶν ἐκλογῶν καὶ νὰ καταλύσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ψήφου αὐτῶν. Ὅταν λέγῃ τις «ζητῶ τὴν ψήφον του διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ τὴν ζητῶ ἀκόμῃ καὶ διὰ τόσους συνεταίρους μου, δὲν σοι ἐπιτρέπω δὲ νὰ ἴδῃς ἄλλους ἱκανοὺς ἐκτὸς τοῦ συμμαχικοῦ μας κύκλου», εἰς τὴν σύλληψιν τοιαύτης ἀξιώσεως ὑπάρχει πρόστυχον καὶ σκαῖον τυραννόφρον πνεῦμα, ἐν δὲ τῇ πραγματοποιήσει τῆς περιλειπεταί εἰς τὸν ἐκλογέα τόση μόνον ἐλευθερία, ὅσην χρειάζεται διὰ νὰ πιστοποιῇ ὅτι ἐν πράγματι δὲν κατέχει οὐδὲ ἕκνος αὐτῆς.

Διότι οἱ ἐκλογικοὶ συνδυασμοὶ ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑποδεικνύουσιν ἀπλῶς τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δύνανται, ἀν ἐγκρίνουν, νὰ ψηφίσουν οἱ ἐκλογεῖς, ἀλλὰ ἐπιβάλλουν τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα μόνον ὑποχρεοῦνται ν' ἀποβάλῃ ψουν. Ὁ μὴ δίδων ὑπὲρ ὅλων δίδει καθ' ὅλων, ἰδοὺ ἡ ὁσμωτικὴ βᾶσις τῶν περ' ἡμῶν ἐκλογικῶν συμμαχιῶν. Δύναται δὲ νὰ ὑπάρξῃ ἀρχὴ αὐταρχικώτερα καὶ δόγμα βδελυρότερον;

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ὑπομονὴ ἂν οἱ συνδυασμοὶ οὗτοι ἦσαν τοῦλάχιστον ὁμογενεῖς καὶ ὁμοειδεῖς, συμπεριλαμβανόντος πρόσωπα τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, ἢ τοῦ αὐτοῦ κόμματος. Καὶ κάμνω τὴν διάκρισιν ταύτην, διότι ἡ διὰ τοῦ κόμματος ἱκανοποίησις κενοδοξίας ἢ ἡ διὰ τοῦ κόμματος λαφυραγωγία τῶν κοινῶν δὲν ἀνεγνωρίσθη ἀκόμη ὑπὸ τῶν πολιτισιολόγων ὅτι δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς φρόνημα καὶ πρόγραμμα πολιτικόν.

Τί ὅμως νὰ εἴπῃ τις διὰ τοὺς ἑτερογενεῖς καὶ τερατογενεῖς ἐκείνους συνδυασμούς, δι' ὧν συνεταίριζονται πρόσωπα, τὰ ὅποια πολιτικῶς ἢ κοιμητικῶς διίστανται θεμελιωδῶς καὶ ἀδιαλλάκτως, ἀλλ' ἐκλογικῶς συνομολογοῦσιν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν;

Ὑπὸ ἐποψὴν λογικὴν, ὑπὸ ἐποψὴν ἠθικὴν, χριστιανικὴν, πολιτικὴν, ποῖαν ὑπόστασιν δύναται νὰ ἔχῃ μία τοιαύτη παρὰ φύσιν ἐνωσις, καὶ συμμαχία τῶσον τερατώδης; Πῶς ἡμπορεῖ νὰ ἐννοηθῇ τὸ ν' ἀνήκουν τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, δέκα πολιτευόμενοι εἰς κόμματα ἀντίθετα, ἀλληλομαχοῦντα μέχρις ἐξοντώσεως, καὶ αὐτοὶ οἱ τρεῖς, οἱ τέσσαρες, οἱ πέντε οἱ ἕξ, οἱ δέκα, ἐκλεγόμενοι βουλευταὶ, νὰ μὴ ἀνέχωνται ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ν' ἀντιπολεμῶνται μετὰ πάθους, καὶ ὅμως διὰ τὸ εἶναι ἐκλογαὶ νὰ φιλιώνονται ὡς πρόσωπα, ἐνῷ γρονθοκοποῦνται ὡς κόμματα, νὰ συνοπιστηρίζονται πρὸς τὸ ἐκλεχθῆναι, διὰ νὰ φαγωθῶν μετὰ τὸ ἐκλεχθῆναι, καὶ συγκρούονται πρὸς ὅραν, ὡς γάτοι, τοὺς ὄνυχάς των, καὶ οὕτω θίδοντες τὰς χεῖρας, νὰ τοὺς ἐπιδεικνύουσι κατ' ἀλλήλων μεγαλητέρους καὶ ἑξυτέρους ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων;

Τί θὰ εἴπῃ, παρακαλῶ, συνδυασμός, ἐν τῷ ὁποίῳ συντρέχονται ἀμοιβαίως κυβερνητικοί, δηληγιαννικοί, θεοτοκικοί, βαλλικαί, δολιχεωρικοί, καρπαυνοί, ἀνεξάρτητοι, πολεμῆ δὲ ὁ κυβερνητικός, ὁ δηληγιαννικός, ὁ θεοτοκικός κ.τ.λ. τὸν ὁμόφρονά του κομματικῶς, μὴ ἀνήκοντα ὅμως εἰς συνδυασμὸν ἢ ἀνήκοντα εἰς ἕτερον προσωπικὸν συνδυασμὸν; Πῶς οἱ ὁμόφρονες ἀντιπολεμοῦνται; Πῶς οἱ ἐχθροὶ συμπολεμοῦν; Πῶς τὰ συνάπτοντα χωρίζουν; Πῶς τὰ διαίρουντα ἐνώνουν; Πῶς χειραφθαλὰ ὅπου μελετῶνται γροθιάς; Καὶ πῶς ἀντιτείνονται πυγμῇ ὅπου ἔπρεπε νὰ εἶνε βραχίονες συμπεπλεγμένοι; Ὑπάρχει ἐδῶ σκιά χριστιανικῆς εὐλικρινείας καὶ εὐθύτητος; Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαταμεῖν πνεῦμα εὐαγγελίου καὶ στοιχείον ἀνθρωπισμοῦ ὅπου ἔχουν πέρασιν τερατουργήματα τοιαῦτα;

Ἐκούσατέ ποτε νὰ ἀλληλοχρῶνται καὶ ἀλληλοπυροβολῶνται ἐν γνώσει καὶ ἐξεπίτηδες οἱ ἔχοντες ἓνα ἀρχηγόν καὶ τεταγμένοι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν; Ἐκούσατέ ποτε νὰ κτυπᾷ τις τὸν ἰδικόν του συμπράττων με ὀπίστας τοῦ ἐχθροῦ;

Παραφρόνων καὶ ἐξεστηκότων θὰ ἦσαν ἔργα, καὶ ὅμως διαπράσσονται ὑπὸ πολλῶν τῶν παρ' ἡμῖν πολιτευομένων συντασσομένων εἰς συνδυασμούς τερατογενεῖς καὶ ἑτερογενεῖς, ἐκ φανῆς προθέσεως, τῆς προσωπικῆς ἐπιτυχίας, καὶ πρὸς φαῦλον σκοπὸν, τὴν ἐγκληματικὴν χρῆσιν τοῦ βουλευτικοῦ αξιώματος.

Λέγουσι ὅτι ἐν ὥρᾳ κοινοῦ κινδύνου συμφιλώνονται τὰ πλέον ἀδιάλλακτα θηρία. Ἄλλ' εἰς τοὺς ἐκλογικοὺς ἡμῶν συνδυασμούς συμπτάνουσιν ἐχθροὶ, ὅπως δημιουργήσασιν νέους κινδύνους ἢ ἐπιτείνωσι τοὺς ὑπάρχοντας.

Ψηφίσατε, λέγουσι, τὸν συνδυασμὸν μας! ποῖον συνδυασμὸν, ὦ ἄνθρωποι; Τὰ κόμματα σὰς ἦσαν, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ἀδιάλλακτα. Σαῖς οἱ ἴδιοι, ἀδελφωδόμενοι τῶρα εἰς τὴν ταβέρναν διὰ τὴν ψῆφον, θὰ ἀλληλοῦθρισθῇτε αὐριον ὡς ἄνδρες βουλευφόροι. Ποῖον λοιπὸν συνδυασμὸν προτείνετε πρὸς ψήφισιν; Ὑπὸ τὴν φαινομένην συμφωνίαν μαίνεται ἀγρία ἀντίθεσις. Ἀπὸ τοῦδε σὰς χωρίζει ὅχι χάσμα ἀλλὰ ἄβυσσος. Ἐνῷ πηγαίνετε οἱ συνοπώφθοι χειροκροτούμενοι, εἰς τὴν παλάμην σὰς κρύπτετε ἐγχειρίδια, τὰ ὅποια προορίζετε ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Τῆς στιγμῆς σύμμαχοι, ἐννοεῖτε τὸν λαὸν ὡς συρφετόν, τὸν ὅποιον σήμερον νὰ αὐρῇτε ὀπίσω σας, καὶ αὐριον νὰ καταστήσῃτε ὄργανον καὶ ὄμμα τῶν ἀμοιβαίων ἐχθροπαθειῶν σας. Νὰ ψηφίσῃ ὁ λαὸς τοὺς συνδυασμούς σας; Ἄλλ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συνδυασμούς ἐξῆλθε κατὰ μέγα μέρος ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀποσύνθεσις μας, καὶ με αὐτὰς τὰς οἰκτρὰς ἐνώσεις σας καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συνημμένην καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ἀπορρέουσαν φαυλότητά ἰσχύσατε νὰ διασπᾷσθε ἓνα λαὸν καὶ νὰ ἀποσυνθέσῃτε ἐν κράτος.

Νὰ ψηφίσῃ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς τοὺς συνδυασμούς σας! Φαίνεται ὅτι σὰς ἐνθαρρύνει τὸ διδάσκειν καὶ τὸ στομάχι τοῦ Ἑβραίου τῆς Βλαχίας. Εἰς τὸ διδάσκειν, σκέπτεσθε, τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ δλα χωροῦν, καὶ ὅλα ἀπὸ τοῦ στομάχου τοῦ χωνεύονται. Ἄλλ' οὐδενὸς στομάχου ἢ ἀνοχῆς φθάνει εἰς τὸ ἄπειρον, ἐπέστη δὲ ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ὀφείλει νὰ σκεφθῇ ὅτι οἱ ἐκλογικοὶ συνδυασμοί, οἱ ὅποιοι ἐκἀγαχαρηρίστοτε τῷ προσφέρονται, εἶνε ἀπὸ τὰ εἶδη ἐκείνα, τὰ ὅποια ἂν δὲ ἀποκρούσῃ τις, θέλει φαγωθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Μιχ. Γαλανός.

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Μεγαλοσπηλαιώτου

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΚΑΙ ΖΩΝΤΩΝ

Συνιδὸν τοῖς εἰρημένοις ἀποφαίνεται καὶ ὁ ἀγγινούστατος καὶ εὐγλωττος ρήτωρ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἡλίας Μηναῆς ἐπίσκοπος Καρνίτζης. Καὶ νομιζόμεν ἀναγκαῖον καὶ λιαν ὠφέλιμον ἀπλουτέροις χριστιανοῖς, καὶ προσέτι πρὸς σαφήνειαν τῶν ἀνωτέρω νὰ φέρωμεν αὐτὸν εἰς μέσον, λέγοντα οὕτως ἐπὶ λέξεις ἐπὶ τῇ πέμπτῃ τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς διαφορῶν.

«—Διὰ τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων, λέγουσιν οἱ Λατῖνοι, πῶς τρεῖς τρόπους ἐδιώρισεν ὁ Θεός. Αἱ μὲν τῶν δικαίων ψυχαὶ πορεύονται εὐθὺς εἰς τὴν οὐράνιον πατρίδα, ἀπολαμβάνουσαι πλήρη τὴν οὐράνιον μακαριότητα· αἱ δὲ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀμετανόητων ἀμαρτωλῶν εὐθὺς πορεύονται εἰς τὴν αἰώνιον καταδίκην, τὸν Ἅδην. Αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν μετανοήσαντων μὲν, πλὴν δὲν ἐφθασάν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην νὰ κάμωσι τὸν κανόνα

τῶν, καὶ νὰ πληρώσωσι τὴν θέλαν δικαιοσύνην, πηγαίνουσιν εἰς ἓνα τρίτον τόπον, ὀνομαζόμενον Πουργατόριον (καθατήριον πῦρ), ὅπου κολάζονται πρὸς καιρὸν, καὶ οὕτω κεκαθαρημένοι ἀναβαίνουν καὶ αὐταὶ εἰς τὸν οὐρανόν. — Ὡστε αὐτοὶ δογματίζουσι, πρῶτον, ὅτι πρὶν τῆς δευτέρας παρουσίας, καὶ τῆς μελλούσης ἐκείνης κρίσεως, γίνεται τῶρα μία μερικὴ κρίσις τῶν ψυχῶν, τῶν ὁποίων αἱ μὲν ἀπολαμβάνουσι τὴν αἰώνιον δόξαν, αἱ δὲ τελείως τὴν αἰώνιον κόλασιν, (τότε δὲ πρὸς τί ἡ δευτέρα κόλασις;) καὶ ἄλλαι πάλιν καθαρίζονται εἰς τὸ καθατήριον πῦρ, ἕως νὰ τελειώσωσι τὸν κανόνα τῶν. Καὶ δεύτερον ὅτι ὁ Πάπας, ὅστις (κατ' ἐκείνους) εἶνε ὁ μόνος ἄκρος οἰκονόμος τῶν θησαυρῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μόνος ἔχει τὰς κλεῖς, δύναται νὰ ἀνοίξῃ τὸν καθατήριον τοῦτον τόπον, καὶ νὰ ἐκβάλῃ τὰς ἐκεῖ κυμαινομένας ψυχὰς, δίδων τὰς λεγομένας indulgentias, ἧτοι συγκαταβατικὰ γράμματα, ἰ', κ', ν' καὶ ρ' χρόνων· τουτέστιν, ἂν ἓνας ἄνθρωπος, δι' ὅσας ἀμαρτίας ἔκαμεν, εἶνε χρεώστης νὰ κάμῃ ἓνα κανόνα τῶσαν καὶ τῶσαν χρόνων κατὰ τὰ ἐπιτήμια τῆς ἐκκλησίας, καὶ διὰ τὸν κανόνα τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ κάμῃ, καὶ δὲν ἔκαμεν, εἶνε ἐνοχος νὰ καίεται εἰς τὸ καθατήριον πῦρ τόσους καὶ τόσους χρόνους, αὐτὸς λαμβάνων ἐκεῖνο τὸ συγκαταβατικόν τοῦ Πάππα, καὶ κάμνων τὸ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενον, εἶναι ἀπὸ τὴν ποινήν ἐλευθερὸς καὶ συγχωρημένος κατὰ πάντα. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸς λαμβάνει τὴν ὠφέλειαν τοῦ συγκαταβατικοῦ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλ' ἐὰν θέλῃ, καὶ διὰ τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς του. Μετὸν αὐτὸν τρόπον εἶναι καὶ indulgentia plenaria, ἧτοι συγκαταβασις πληρεστάτη, διὰ τῆς ὁποίας εἶνε πληρεστάτα συγχωρημένος ἀπὸ ὅλης τὴν ποινήν τῶν τῶσαν καὶ τῶσαν χρόνων, τὴν ὁποίαν ἡ ἐδῶ ἢ εἰς τὸ πουργατόριον ἔπρεπε νὰ κάμῃ... Ὅμοιον τι εἶνε καὶ ὁ λεγόμενος Ἰουβιλαῖος, τὸν ὅποιον διάταξε κάθε ρ' χρόνους ὁ Πάπας Βονιφάτιος ὄγδοος. Ἐπειτα δὲ καὶ Κλήμης ὁ ἕκτος, καὶ πάλιν δὲ ὁ Γρηγόριος ἕννατος, καὶ τῶρα δίδεται θὸν θέλῃ ὁ Πάπας, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ ἀνάγκης καὶ θεομηνίας τινός.

Τοῦτο τὸ δόγμα εἶναι τῶσον ριζωμένον εἰς τὰς καρδίας τῶν Λατίνων, καὶ μάλιστα τῶν ἀπλουστέρων, ὥσάν τὸ πλέον οὐσιώδες δόγμα τῆς πίστεως. Οἱ πνευματικοὶ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ οἱ διδάσκαλοι ἀπ' ἀμβωνος τοῦτο ἐξαιρέτως μετὰ τὴν ἡθικὴν καταχρῶσι τοὺς χριστιανούς, οἵτινες δίδουσιν, τῶσον πλουσιοπάροχον τὴν ἐλεημοσύνην διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τὰς ψυχὰς τῶν, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ἀπὸ τοῦ καθατήριου πύρ, ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀληθῶς ὅτι ὁ τρίτος οὗτος τόπος εἶνε ἐν πλουσιώτατον μετὰ τὸν ἄλλον, τὸ ὅποιον ὑπηρετεῖ τῇ τροπῇ καὶ τῇ τροφῇ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς (οἱ ἀνατολικοὶ) εἰς τοῦτο τὸ δόγμα ὁμοίως λεγόμεν μετὰ τοῦ ἁγιωτάτου Πάπα Ρώμης Κελεστίνου· «desinat incessere nobitas vetre statuta», ἡγοῦν ἀπαυστάσθαι ἢ καινοτομία μιλῶν τὴν ἀρχαιότητα.

Ἡμεῖς εὐλαβοῦμεθα τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἧτις (παράδοσις) εἶναι τῶσον αἰδέσιμος ὅσον παλαιότερα, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δεχόμεθα καμμίαν καινοτομίαν.

Εἰ μὲν καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν τελειωτῶν πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν τῶν, ὅσα τῶν σημειώσας, καὶ τῶν ἀτελειωτῶν κολάσεως, τρίτον τόπον οὕτε ἡκούσαμεν ὁμολογοῦμεν ὅμως τρεῖς διαφόρους ψυχῶν καταστάσεις. Ἡ πρώτη εἶναι, ὅσοι ἀπονήσκουσι δίκαιοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἡ δευτέρα, εἶναι ἐκείνων οἵτινες ἀπονήσκουσι χωρὶς τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡγοῦν οἱ ἀσεβεῖς, οἱ αἵρετικοί, ἢ μὲ ὁνόματι ἀμαρτήματα ἀμετανόητοι καὶ ἀνεξομολόγητοι. Τῶν πρώτων αἱ ψυχαὶ εἶναι διωρισμένα διὰ τὴν αἰώνιον δόξαν· τῶν δευτέρων διὰ τὴν αἰώνιον κόλασιν· ἀλλ' ἡ αἰώνιος δόξα ἐκείνων καὶ ἡ αἰώνιος κόλασις τούτων εἶναι μέλλουσα, ὕστερον δηλαδὴ ἀπὸ τὴν μέλλουσαν δευτέραν παρουσίαν, καὶ τελευταίαν κρίσιν τοῦ κριτοῦ τῶν αἰώνων Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε, ὅταν ἀπέλεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαία διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Ταύτην βεβαιώνουσιν ἀρχαῖοι διδάσκαλοι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὅσον ὁ ἀγγινούστατος Τερτυλλιανός (ζὼν καὶ γράφων σ' ἀπὸ Χριστοῦ). Ταύτην τὴν διδασκαλίαν διδάσκουσι καὶ οἱ διδάσκαλοι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐξηγῶν ὁ ἱερός Χρυσόστομος τὸ ρητὸν ἐκεῖνο «Τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ, Πι τοῦ Θεοῦ; ἡλθες πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;» συμπεραίνει οὕτως ὁ ἅγιος Πατὴρ, (ἀναιρῶν μίαν ἐπιμυθεύσαν τότε διαισθημασίαν), αὐθὺς δηλὸν ὅτι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν εἰς χώραν τινὰ ἀπάγονται αἱ ψυχαί, οὔτε ἐστὶ κύριαι οὐσα ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν τῆς μελλούσης κρίσεως ἀναμένουσιν, περὶ ἧς ὁ Παῦλος λέγει, ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὗ μόνον ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπητοῖς τὴν ἐπιφάνειαν Δι' αὐτοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

(Κατ' ἐλευθερίαν μετάφρασιν)

Ερώτησις

Ἐὰν κάποιος ἀποκρίνηται εἰς ἄλλον μὲ θρασεῖαν φωνὴν καὶ αὐθάδεις λόγους, εἰς ἐκεῖνον δὲ ὅστις τῷ ὑπενθύμισε τοῦτο λέγῃ, ὅτι καμμίαν κακίαν δὲν ἔχει εἰς τὴν καρδίαν του, πρέπει νὰ τὸν πιστεῦσωμεν;

Ἀπόκρισις

Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς ὅλα δὲν εἶνε φανερά εἰς τὸν καθένα, οὐδὲ εἰς αὐτὸν τὸν πάσχοντα, καθὼς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς ἀρρωστίας τοῦ σώματος. Ὅπως λοιπὸν θὸν τὸ σῶμα ἀσθενῇ, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουσι μερικὰ σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων κέμνουσι τὴν διάγνωσιν τῶν κεκρυμμένων ἀσθενειῶν, αἵτινες διαφεύγουσι τοῦ πάσχοντος τὴν αἰσθησιν, τοιοῦτοτρόπως καὶ θὸν ἡ ψυχὴ πάσχει, καὶ ἐὰν ὁ ἴδιος ὁ ἀμαρτάνων δὲν αἰσθάνηται τὸ πάθος του, πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Κύριον, ὅστις διεβεβαίωσεν ὅτι ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος τοὺς πονηροὺς λόγους προφέρει λαμβάνων αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας του. Καὶ ὁ μὲν κακὸς ἡμπορεῖ πολλάκις καὶ καλὸν λό-

γον νὰ εἶπῃ καὶ καλὴν πράξιν νὰ κάμῃ· ἐνῷ ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐν γένει ἀνώτερος ἀπὸ κάθε κακόν. Διότι οἱ γνήσιοι χριστιανοὶ φυλάττουν προσεκτικῶς τὸ ρητὸν τοῦ Παύλου, ὅστις λέγει ὅτι τὰ καλὰ πρέπει νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ ἐνεργῶμεν ὄχι μόνον εἰς τὰς σχέσεις μας πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς σχέσεις μας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. (Ρωμ. ΙΒ' 17).

Ἑρώτησις

Κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἡμπορέσῃ τις νὰ μὴ ὀργίζεται;

Ἀπόκρισις

Ἐάν πάντοτε ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιβλέπει ὅλα καὶ ὅλους, καὶ θεωρῇ τὸν Κύριον ὡς παρόντα ἐνώπιόν του. Διότι ποῖος ὑπὲρ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀρχοντος πολὺ τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια δὲν ἀρέσκουσιν εἰς αὐτόν; Προσέτι, ἐάν δὲν ἀπαιτῇ αὐτὸς νὰ τῷ ὑπακούουσιν οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὁ ἑἷς συνεισίστη τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὑπακοήν, καὶ θεωρῇ ὅλους ἀνωτέρους του. Διότι, ἐάν μὲν διὰ συμφέροντα ἰδικὰ του ἐπιζητῇ νὰ τῷ ὑπακούουσιν, ὥς γινώσκῃ, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διδάσκει τὸν καθένα αὐτὸς εἰς τοὺς ἄλλους νὰ ὑπηρεστῇ· ἐάν δὲ ζητῇ λόγον διὰ παρακοήν ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, δὲν εἶναι ὀργῆς ἀνάγκη, ἀλλὰ εὐκτα καὶ συμπαθείας, σύμφωνα μὲ τὸν Παῦλον ὅστις εἶπε, ποῖος ἀσθενεῖ εἰς τὸ νὰ φυλάξῃ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν συμμερίζομαι καὶ ἐγὼ τὴν ἐνεκα τῆς ἀσθενείας ταύτης λύπην του; (2 Κορ. ΙΒ' 9).

Ἑρώτησις

Ἐάν πρέπει νὰ ἐπιζητῶμεν κοσμικὰς τιμὰς.

Ἀπόκρισις

Νὰ ἀποδίδωμεν μὲν τὴν ὀφειλομένην πρὸς ἄλλους τιμὴν ἐδιδάχθημεν. Ἀλλὰ νὰ ἐπιζητῶμεν ἡμεῖς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων τιμὰς ἡμποδίσθημεν. Ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶπε: πῶς ἡμπορεῖτε σεῖς νὰ πιστεύετε, ἀφοῦ καταγίνεσθε εἰς τὸ νὰ λαμβάνετε ὁ καθεὶς δόξαν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων, τὴν δὲ δόξαν, τὴν ὅποιαν δίδει ὁ εἰς καὶ μόνος ἀληθινὸς Θεός, οὐδὲ ζητεῖτε καὶ; ὥστε σὺ νὰ ζητῇ τις δόξαν ἀνθρωπίνην καὶ νὰ κατέχηται ἀπὸ τοῦ πάθος αὐτῆς εἶναι ἀποδείξις ἀπιστίας καὶ ἀποξένωσης ἀπὸ τὴν Θεοσέβειαν, σύμφωνα μὲ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις εἶπεν: ἐάν ἀκόμη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡμῖν ἀρεστός, δὲν θὰ ἡμποροῦν νὰ εἶμαι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ. Καὶ φυσικὰ, διότι εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀρεστόν καὶ τίμιον εἶναι πολλάκις ὅ,τι ἀτίμον θεωρεῖται καὶ τιμωρίας ἄξιον κατὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Ἐάν δὲ οὕτω κατακρίνονται ὅσοι ἀρέσκονται εἰς τὴν δόξαν, τὴν ὅποιαν τοῖς ἔδωκαν οἱ ἄνθρωποι, ἀνεκφράστος θὰ εἶναι ἡ εὐθύνη καὶ ἡ κατὰ κρίσιν ἐκείνων, οἵτινες διὰ παντὸς μέσου ἐπιζητοῦσι νὰ ἐκβάσωσι δόξας καὶ τιμὰς, τὰς ὅποιας οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶδον εἰς αὐτοὺς.

Ἑρώτησις

Τί εἶναι φιλαυτία; καὶ πῶς γινώσκει τὸν ἑαυτὸν τοῦ φίλαυτος;

Ἀπόκρισις

Φίλαυτος εἶναι ὅστις νομίζει ὅτι διῆθεν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν του. Νὰ γνωρίσῃ δὲ τὸ πάθος του ἡμπορεῖ, ἐάν, ὅσα κάμνει, διὰ τὸν ἑαυτὸν του τὰ κάμνῃ, ἔστω ἀκόμη καὶ ἐν ἐξωτερικῶς ἡ πράξις του εἶναι σύμφωνα μὲ

τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Διότι τὸ νὰ μερμηνῇ τις διὰ τὴν ἰδικήν του ἀνάπαυσιν, καὶ αὐτῆς χάριν νὰ φανῇ ἐλλιπὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀδελφοῦ του, εἴτε εἰς ὅσα ἀφορῶσι τὴν ψυχὴν, εἴτε εἰς ὅσα ἀφορῶσι τὸ σῶμα, εἶναι ὀλεθρῆρον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν κακίαν τῆς φιλαυτίας. Φιλαυτία ὅμως εἶναι καὶ τὸ νὰ ἐνεργῇ τις τὸ καλὸν ὄχι ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλ' ἐξ ἀπλῆς σφέσεως ὅπως μὴ κατακριθῇ, διότι οὕτω τὸ καλόν, ἐκ τῆς διαθέσεως, ἥτις τὸ προκαλεῖ, εἶναι καλὸν ἐγωϊστικόν, καὶ ὄχι καλὸν πρὸς τὸν πλησίον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδή τὴν Ἱερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βιβλίον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγινωσκόμενα κατὰ τὴν Κυριακὴν 17 Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἀπόστολος ἐκ τῆς πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. Περὶ 17—21.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν 12—19.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΔΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

7—8 μ. μ.

Κυριακῇ 17 Ἰανουαρίου Μ. Ἱ. Γαλανός

Τετάρτῃ 20 » Κωνσ. Διαλησημάς

Σαββάτῃ 23 » Μ. Ἱ. Γαλανός

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης 3—4 μ. μ.

Κυριακῇ 17 Ἰανουαρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου

ἐν τῷ ναφ Ζωοδόχου Παγῆς

Κυριακῇ εἰς τὴν πρῶτην λειτουργίαν Ἀρχ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ αὐτῷ ναφ 5—6 μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως,

ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἁγίου Νικολάου

Τὸ πρῶτον κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν Μιχ. Γαλανός

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ

Κυριακῇ 17 Ἰανουαρίου 7—8 μ. μ. Ἀρχ. Π. Δουληγέρης

Τετάρτῃ 19 Ἰανουαρίου 7—8 Ἡρακλῆς Παπαμανώλης

Πέμπτῃ 21 » 7—8 Κων. Διαλησημάς

Σαββάτῃ 23 » 6—7 Χρῆστος Ἰωαννίδης

Τύποις Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

Ὁδὸς Ἀδριανῶν ἀριθμὸς 88, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον